

Länsstyrelsen
Västerbotten

Datum
2016-10-05

Ärendebeteckning
100-6331-2016
Arkivbeteckning

1(10)

Regeringskansliet
Finansdepartementet
103 33 Stockholm

Yttrande med anledning av betänkandet *Regional indelning – tre nya län (SOU 2016:48)* Er beteckning Fi2016/02568/K

Länsstyrelsen i Västerbotten har anmodats att yttra sig över rubricerade betänkande från Indelningskommittén. Yttrandet har följande disposition.

1. Länsstyrelsens sammanfattande ställningstaganden
2. Tidpunkten för en regionreform
3. Statens roll på regional nivå
4. Betydelsen av lokal och regional närvaro
5. Befolkningsmängd, befolkningstäthet och "likvärdiga regioner"
6. Ekonomiska resurser för regional utveckling
7. Demokrati, legitimitet och regional identitet
8. Val av residensstad

1. Länsstyrelsens sammanfattande ställningstaganden

Länsstyrelsen i Västerbotten avstyrker Indelningskommitténs förslag att bilda tre nya län varav ett nytt Norrlands län. Skälen till detta ställningstagande är i huvudsak följande:

1. Förslaget innebär den största samhällsförändringen sedan Sveriges EU-inträde år 1995. Ändå föreslår kommittén ett omedelbart beslut följt av ett synnerligen forcerat genomförande, utan en genomarbetad konsekvensanalys, utan en tydligt beskriven medborgarnytta och utan den breda politiska förankring som rimligtvis bör krävas för förändringar av denna omfattning.
2. Kommitténs utsaga att "det finns acceptans" för förslaget om bildandet av ett Norrlands län är felaktig. De nuvarande länen är i allra högsta grad splittade; politiska partier är splittrade både *inom* sig själva och *mellan* partier, och kritiken är massiv från företag och näringsliv. Men framför allt saknas folklig förankring för en regionalisering i norra Sverige enligt föreliggande förslag. Riksdagens tillkännagivande från juni 2016 om att låta folket komma till tals i frågor som rör ombildningar av landsting borde ses som en själv-

klarhet – inte som någon teknisk-praktisk fråga som kan hanteras i efterhand.

3. Det är helt olämpligt att införa en ny samhällsorganisation i två åtskilda etapper. En eventuell förändring måste ske samtidigt och koordinerat.
4. Det saknas en tydlig idé om den framtida ansvarsfördelningen mellan kommunal, regional och statlig nivå, vilket är en fundamental förutsättning innan en storregionreform genomförs. Hur staten ska organiseras i en ny regional geografi, liksom hur ett regionalt självstyre ska balanseras mot statlig närvaro, nationell likvärdighet och ett effektivt genomslag för nationella politiska beslut syftande till en god samhällsutveckling i *hela* landet är frågor som måste besvaras *innan* någon regionreform genomförs. En tydlig verksamhetsidé för länsstyrelserna, med ett förtydligt mandat att samla staten och med en ”större massa”, måste finnas innan kartan ritas om.
5. Att låta den landstingskommunala sjukvårdens behov vara styrande för hur staten organiserar sig på regional nivå saknar orsakssamband och är oegentänkt.
6. Att som kommittén gör förvänta sig att ett riksdagsbeslut sommaren 2017 ska kunna effektueras i form av nya, fusionerade, länsstyrelser redan till den 1 januari 2018 är dessvärre inte seriöst. Det är inte möjligt! Respekten för arbetsrättsliga principer liksom regeringens ambition att vara ett föredöme vad gäller den statliga arbetsgivarpolitiken går inte att förena med en sådan uppskruvad hastighet.

2. Tidpunkten för en regionreform

Länsstyrelsen i Västerbotten är – förutom att vi avstyrker Indelningskommitténs förslag – starkt kritisk till den process och tidsplan som förslaget innebär.

Vi välkomnar att Indelningskommittén lyfter betydelsen av en väl fungerande och samordnad statlig regional förvaltning. Kommittén understryker också att länsstyrelserna har ett tydligt utvecklingsansvar. Vi noterar dock, inte utan oro, att kommittén trots detta i sitt delbetänkande helt saknar genomarbetade förslag om hur en ny statlig, regional förvaltning i praktiken ska fungera. Det är därför oroväckande att en sammanslagning till nya storlän i Norrland, Svealand och Västra Götaland föreslås ske redan den 1 januari 2018.

Detta framforcerade tempo riskerar att leda till att nödvändigt tanke- och förberedelsearbete och demokratisk förankring inte hinns med. En sådan forcerad process torde också vara i det närmaste omöjlig att förena med grundläggande arbetsrättsliga principer, för att inte tala om regeringens ambition att vara en förebild vad gäller den statliga arbetsgivarpolitiken.

En så pass omfattande reform rörande landets förvaltning behöver också baseras på en bred parlamentarisk samsyn. Det är dessutom helt olämpligt att införa en ny samhällsorganisation i två åtskilda etapper. En eventuell förändring måste ske

samtidigt och koordinerat. Genom att sjösätta en förändring styckevis och delat med tre nya län redan 2018 "låser man dessutom kartan" för framtiden och de län som berörs 2023.

Länsstyrelsen i Västerbotten anser därför att:

- Det extremt forcerade tempot i processen att skapa storlän och storregioner riskerar att förr eller senare att leda till bakslag.
- Det är olämpligt att införa en ny samhällsorganisation i två åtskilda etapper. En eventuell förändring måste ske samtidigt och koordinerat.

3. Statens roll på regional nivå

Staten har det övergripande ansvaret för offentliga åtaganden gentemot medborgarna och beslutar om ansvarsfördelningen mellan den statliga och den kommunala nivån. Samspelet mellan den statliga och regionala nivån är viktigt för att de aktuella verksamheterna ska utvecklas och för att hela landet ska ges likartade förutsättningar. Grundläggande för den statliga närvaron regionalt och lokalt är behovet att se till att nationell politik genomförs i enlighet med statsmakternas intentioner i alla delar av landet.

Det regionala utvecklingsansvaret har i dag i flertalet fall flyttats från staten till den landstingskommunala nivån, vars totala ansvar därigenom har ökat. Ju mer omfattande ansvaret blir på denna nivå desto mer betydelsefullt blir ansvaret för den aktör som utifrån ett brett perspektiv ska representera staten på samma nivå, dvs. länsstyrelserna.

Staten behöver även framgent en stark och kompetent regional förvaltning för att hantera de statliga uppgifter som inte *kan* eller *bör* skötas på central nivå och som är av stor betydelse för ett samlat nationellt agerande. Det finns goda förutsättningar att ytterligare utveckla länsstyrelsen i denna riktning. Länsstyrelsens roll är, och bör fortsatt vara, att verka utifrån den grundläggande uppgiften att vara statens regionala företrädare och samordningsorgan i de frågor som statsmakterna lagt på länsstyrelsen.

Länsstyrelser med ett förändrat och utvecklat uppdrag bör

- a) ges ett förtydligt och förstärkt ansvar för samordning av staten på regional nivå, där andra myndigheter med regional närvaro tydligt ges i uppdrag att samråda med länsstyrelsen, då länsstyrelsen är den enda myndigheten som har ett helhetsperspektiv och kan göra avvägningar mellan olika statliga intressen. Alternativet är annars att sådana frågor hamnar på regeringens bord eller i domstol.
- b) ges en större "massa" genom att uppgifter från andra statliga myndigheter med regional närvaro kan flyttas över till länsstyrelserna. På så sätt skulle ett djärvare grepp tas om den statliga närvaron på regional nivå och det nya självstyret skulle på så sätt också möta en samlad statlig myndighet i länen. Förutom att bidra till att staten blir en viktig medaktör för den regionala ut-

vecklingen skulle en sådan reform också kunna bidra till mindre administration och bättre samverkan.

Länsstyrelsen i Västerbotten anser därför att:

- Det behövs en närvarande stat på regional nivå för att kunna möta de nya självstyrelseorganen på ett samlat sätt.
- Länsstyrelsernas roll att samordna staten på regional nivå bör förtydligas och förstärkas "på riktigt". Uppgifter som i dag ligger på andra statliga myndigheter med regional närvaro kan med fördel flyttas över till länsstyrelserna för att skapa en större massa.

4. Betydelsen av lokal och regional närvaro

En fråga som kräver fördjupad analys innan nya storlän skapas är *hur* länsstyrelser bäst organiseras i större län med upp emot ett 70-tal kommuner och stora geografiska avstånd. Många verksamheter på länsstyrelserna har behov av geografisk närhet till invånare och företag, och många medarbetare på länsstyrelserna samverkar nära med företrädare för kommunerna och andra regionala och lokala aktörer.

I Västerbottens län med flera befolkningsmässigt små kommuner¹ är betydelsen av en närvarande och tillgänglig länsstyrelse oerhört viktig, uppskattad och betraktas som en historisk självklarhet. "Länsstyrelsen är de små kommunernas bästa vän", heter det påfallande ofta. Med en annan slags länsstyrelse, där sätesorten kanske ligger 30-40 mil bort blir rollen naturligtvis helt förändrad.

Ett annat i högsta grad aktuellt område är krisberedskap och civilt försvar där länsstyrelsernas uppdrag utökas och resurser tillförs som en följd av förändringar i omvärlden. På kort tid har länsstyrelsen haft att hantera situationer som ingen kunde förutspå bara några år tidigare. Misstankar om olika typer av pandemisk smitta, den hastigt uppkomna flyktingsituationen hösten 2015 samt följderna av ett förändrat utrikespolitiskt läge har påtagligt präglat verksamheten.

Länsstyrelsernas kompetenser, kontaktnät och gedigna erfarenhet av samordning har visat att det finns en stark grundförmåga att bygga vidare på. Framtiden är på många sätt osäker, behoven ökar och därmed uppdragen till myndigheten. Den befintliga strukturen, där lokalkännedom och upparbetade rutiner med kommuner och övriga myndigheter inom länen fungerar väl, är en viktig grund att bygga vidare på när civilförsvaret nu på kort tid måste återuppbyggas. Att i det läget genomföra den planerade förändringen innebär att länsstyrelserna på många sätt måste börja om från ruta ett. Det är att ta en betydande risk.

Länsstyrelsernas centrala uppdrag på längre sikt måste således vara klarlagda, när de nya, större länsstyrelserna börjar byggas upp. Det ideala hade varit att först tänka över hur man vill ha det, för att därefter driva en process för genomförande.

¹ Nio av femton kommuner i Västerbotten har färre än 7 000 invånare, fem av dessa färre än 4 000 invånare.

I en storregion som omfattar mer än halva Sverige är det viktigt att fundera över hur verksamhetsorterna utformas och med vilka mandat de kan agera som en del i en större länsförvaltning. Ett förslag är att låta de tre verksamhetsorter i Norrland som inte blir residensstad ledas av var sitt länsråd, som tillsammans med landshövdingen utgör länsledning. En sådan modell kan även appliceras på andra kommande storlän.

Indelningskommittén är väldigt försiktig i sitt betänkande att tala klartext om vilka möjliga personalkonsekvenser en sammanläggning av län och landsting kan komma att få. På sidan 118 talas i alla fall i termer av en möjlig ”tioprocentig minskning”. Vad gäller sjukvårdens förändringar har Länsstyrelsen i Västerbotten ingen uppfattning, men noterar ändå att det från flera tongivande håll talats om förestående nedläggningar av akutsjukhus i samband med inrättandet av storregioner.

Länsstyrelsen i Västerbotten anser därför att:

- Länsstyrelsernas centrala uppdrag på längre sikt måste vara klarlagda när de nya, större, länsstyrelserna börjar byggas upp. Det ideala hade varit att först tänka över *hur* man vill ha det, för att därefter driva en process för genomförande.
- Flertalet verksamheter på en länsstyrelse har behov av en närhet till de medborgare, företag och kommuner man arbetet mot. I motsvarande grad har i synnerhet små kommuner ett uttalat och starkt behov av en närvarande länsstyrelse. I ett framtida län som omfattar halva Sveriges yta riskerar sådan närhet och stöd inte längre vara möjlig.
- Verksamhetsorternas roll och deras ledarskap blir viktiga att definiera inom ramen för ett storlän.
- En tioprocentig minskning av antalet anställda vid länsstyrelser, regionförbund och hälso- och sjukvårdsadministration kommer att få konsekvenser på de lokala och regionala arbetsmarknaderna.

5. Befolkningsmängd, befolkningstäthet och ”likvärdiga regioner”

Enligt Länsstyrelsen i Västerbottens uppfattning måste en kommande regionindelning uppfattas som logisk och rationell för så många berörda parter som möjligt. En ny regionindelning baserad på en alltför rigid tolkning av den tidigare Ansvarskommitténs kriterier löper därför risken att bli till ett hinder för en fortsatt funktionell regional integrering. Likaså riskerar en sådan indelningsgrund att hämma möjligheterna till flexibilitet och anpassning till olika sektors varierande behov och funktionella geografi.

Som en följd av detta ställer sig Länsstyrelsen Västerbotten högst tveksam till en tolkning av begreppet ”likvärdiga regioner” som innebär att regionerna bör vara så enhetliga och ”symmetriska” som möjligt. I praktiken är en sådan enhetlighet helt illusorisk att åstadkomma.

Med befolkningsmässigt jämnstora län anser man sig kunna ge mer likvärdig service i hela landet. Men nationella och internationella jämförelser visar att ekonomi och välstånd beror på många olika faktorer, och att *folkmängd* är långtifrån viktigast. Storstadsregionernas övertag beror inte på storlek eller skattekraft, utan på befolkningstäthet, dvs. koncentrationen av många människor inom ett begränsat område. Ett Stornorrland skulle få en befolkningstäthet på 3,9 invånare per km², att exempelvis jämföra med Skåne läns 116 invånare per km² eller Stockholms läns 345 invånare per km².

Likvärdig service kan därför bara uppnås i de centrala delarna av de nya regionerna. Avgörande är närhetsfaktorn, närheten mellan företag, kompetenscentra och samhällsservice. Redan svaga områden inom de nya storlänerna skulle bli ännu svagare, medan starka orter skulle bli ännu starkare.

Detta framgår också tydligt av storstadslänens befolkningsutveckling. Det som växer är de befolkningstäta områdena Stockholm, Göteborg och Malmö med deras närmaste omgivning. Kommunerna i storstadslänens ytterområden står stilla eller går bakåt, precis som i övriga landet. Tron på storskalighet i form av storregioner kommer därför med all sannolikhet – och tvärt emot allt tal om balanserad regional utveckling – att påskynda urbanisering och centralisering och gynna de orter som blir säte för länsförvaltning och regionförvaltning, medan andra – mindre och medelstora centralorter – kommer att drabbas påfallande negativt. Det stora problemet i dag är inte de regionala skillnaderna, utan de *inomregionala* skillnaderna, och dessa kommer med all sannolikhet att förstärkas inom ramen för storregioner.

Frågan är om det överhuvudtaget är möjligt att skapa regioner som kan anses ha likvärdiga utvecklingsförutsättningar som dagens eller framtidens storstadsregioner i övriga delar av landet? Om så inte förefaller realistiskt möjligt bör man hålla öppet för att ansvarsfördelningen mellan staten och den regionala nivån *kan* se olika ut beroende på respektive regions förutsättningar. I län/regioner med svagare tillväxt och utvecklingskraft än storstadslänens kommer en närvarande stat på regional nivå även framgent att vara av största betydelse.

Länsstyrelsen i Västerbotten anser därför att:

- Likvärdiga regioner är inte möjliga att åstadkomma eftersom Sverige inte är symmetriskt. Det största problemet i Sverige i dag är dessutom inte de regionala skillnaderna, utan de inomregionala.
- Det som har betydelse för en dynamisk utveckling är inte folkmängden i sig, utan *befolkningstätheten*.
- Storregioner kommer med all sannolikhet skynda på centralisering och urbanisering till de större orter som blir säte för länsförvaltning och regionförvaltning.

6. Ekonomiska resurser för regional utveckling

Utredningens tyngsta argument förefaller vara att de nya regionerna får större ekonomiska resurser jämfört med nu, genom större skatteunderlag och tillgång till

de nuvarande länens statliga medel och bidrag från EU:s strukturfonder. För Norrlands län talas det i betänkandet om resurser motsvarande en miljard kronor per år. Dessa uppgifter har också torgförts i media som något väldigt positivt och ett starkt argument för en regionreform.

Det som inte framgår är att detta är redan *befintliga* resurser för regional tillväxt (1:1-medel) respektive EU:s strukturfonder som man helt enkelt summerar, och då kommer fram till att det rör sig om ca en miljard per år. I själva verket innebär detta att uppgifter och intäkter i Norrlands län förblir exakt desamma som nu, med samma regelverk som sätter ramarna för hur medlen kan användas på regional/lokal nivå. Frånsett marginella administrativa besparingar skulle storregionerna stå inför precis samma ekonomiska utmaningar som landstingen har i dag, samtidigt som resurserna för regional tillväxt inte har ökat utan är desamma som tidigare.

Påståendet om att man uppnår en högre skattekraft i en storregion är felaktigt. Skattekraft är skatteunderlag per invånare, och även om de totala skatteintäkterna ökar i en storregion så ökar också antalet invånare i proportionerlig grad så att skattekraften därmed blir oförändrad.

En utblick ger heller inga som helst belägg för att en ökad regionstorlek skulle ge bättre ekonomi. Varken Region Skåne eller Stockholms läns landsting hörde till dem som klarade 2015 utan underskott, och sett under perioden 2000 och 2014 har Stockholms och Skåne läns landsting sämre ekonomiska resultat per invånare än exempelvis Jönköping, Halland, Värmland, Östergötland, Västmanland, Gävleborg och Västerbotten.

Ökade resurser kan endast uppstå genom rationalisering och nedläggningar. Vinnare och förlorare i en sådan process avgörs med all sannolikhet av var de nya länens befolkningskoncentration är som störst. Gång på gång understryks också i betänkandet att resurserna ska användas effektivt för bästa möjliga utveckling, utan hänsyn till de gamla länsgränserna. I en storregion blir det med all sannolikhet enklare att fatta impopulära beslut om nedläggningar av vårdcentraler, sjukhusavdelningar och rentav hela sjukhus, en utveckling som också sjukvårdsministern tydligt flaggat för.

Det bör också framhållas det självklara i att det är näringslivet och dess utveckling som skapar resurser som kan omvandlas till välfärd. Märkligt nog undviker kommittén helt att diskutera den frågan eller ens bemöta de invändningar som framförs om näringslivets behov av närhet liksom av en samhällsplanering som utgår från lokala förutsättningar.

Kommittén föreslår att de nya, sammanslagna, länsstyrelserna ska erhålla det sammanlagda anslaget för de ingående länsstyrelserna. Detta tolkar Länsstyrelsen i Västerbotten som att det inte föreslås några extra medel för behovet av verksamhetsorter till skillnad från bildandet av Skåne län (+ 3 mkr) och Västra Götalands län (+ 15 mkr). Detta kommer förstås att få konsekvenser.

Av länsstyrelsernas totala anslag på 2,6 mdr fördelas 1,7 mdr utifrån de "sju parametrarna". Viktningen av dessa har ett tydligt storstadsfokus då hela 57,5 procent fördelas på basis av folkmängd men endast 8,5 procent på basis av landyta. Med en Norrlandslänsstyrelse kommer den att täcka 53,8 % av den totala ytan men endast ha nio procent av befolkningen och därmed ge väldigt dålig utväxling i anslagstilldelning.

Därför kommer ett Norrlandslän att generera andra och högre kostnader på grund av ytan och antalet tänkta verksamhetsorter som inte stöds av nuvarande modell. Detta har inte beaktats i utredningen. Nu säger kommittén att man ska återkomma i slutbetänkandet till resurstilldelningen, vilket bör bevakas.

Länsstyrelsen i Västerbotten anser därför att:

- Det skapas inte några nya resurser i en storregion, och att den årliga miljard det talas om i Stornorrland endast är en summering av redan befintliga resurser.
- En storregion innebär inte någon ökad *skattekraft*, utan endast en oförändrad, eftersom uppgifter och kostnader ökar i motsvarande grad som skatteintäkterna.
- En länsstyrelse för ett Norrlands län kommer att få dåliga ekonomiska förutsättningar om inga särskilda medel tillförs, och de sju parametrarna även framgent styr fördelningen av större delen av ramanslaget.

7. Demokrati, legitimitet och regional identitet

Regional identitet har blivit ett mer och mer populärt nyckelord i både akademisk forskning och politik de senaste decennierna. Forskningen brukar framhäva att vinsten av att arbeta med regional identitet är tvåfaldig. En stark "image" kan locka investerare och utbildad arbetskraft. Och med en stark regional identitet och förankring så tros befolkningen vara mindre benägen att flytta. Genom att skapa en stolthet för platsen, tillit och en positiv framtidstro hos sina medborgare vill man att de ska känna sig mer förankrade till området och därav vara mindre benägna att flytta.

Frågan hur människors regionala identitet påverkas av att gå in i större administrativa regioner är därför intressant i sig, men en betydligt viktigare fråga i sammanhanget torde ändå vara vilken demokratisk legitimitet en förändrad regional indelning kan tänkas få. Vilket intresse och vilken kunskap har människor i Sveg om förhållandena i Karesuando och vice versa. Samhällsorganisationens demokratiska legitimitet avgörs av medborgarnas vilja och möjlighet att utkräva politiskt ansvar.

Beslut bör fattas nära dem det berör och av personer som väl känner de lokala förhållandena. Det är inte rimligt att vare sig begära eller tro att framtidens beslutsfattare ska kunna ha kontakter och överblicka behov och lokala förutsättningar inom områden som kan ligga 50-100 mil bort. Med vilken kunskap och demokratisk legitimitet kan landstingspolitiker från Kiruna, Krokoms och Kvissleby fatta beslut om verksamheten vid lasaretten i Skellefteå och Lycksele?!

Samtidigt minskar antalet förtroendevalda. Svårigheter att mötas drabbar regionens funktionsduglighet. Ytterligare en fara för demokratin är att rekryteringen av regionpolitiker försvåras när möten kan komma att kräva flera dagars bortavaro och inte kunna förenas med familjeliv. Vi riskerar en situation med ett demokratiskt underskott, där den svenska modellen med fritidspolitiker som den yttersta garanten för medborgarnas insyn och delaktighet i de olika beslutsnivåerna starkt försämras.

Eftersom en indelning i storregioner innebär ett kraftigt vidgat avstånd mellan beslutsfattare och medborgare finns en betydande risk att medborgarnas tilltro till det politiska systemet försvagas, vilket vore extra olyckligt i en tid när missnöjespartier allt mer vinner terräng. Redan i dag uppfattas många gånger avståndet mellan inlandet och Umeå vara väldigt stort, och i en framtid med regionhuvudstaden ännu längre bort torde av allt att döma den känslan förstärkas ytterligare.

Länsstyrelsen i Västerbotten anser därför att:

- Frågan om regional identitet inte ska negligeras.
- Den demokratiska legitimiteten, liksom hållfastheten i en kommande reform, fordrar att befolkningens önskemål och synpunkter inhämtas vid ändringar i landstingsindelningen – i enlighet med det tillkännagivande som riksdagen ställde sig bakom i mitten av juni i år (2015/16: KU25).

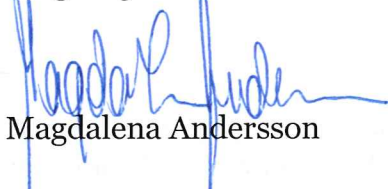
8. Val av residensstad

Som tidigare anförts avstyrker Länsstyrelsen i Västerbotten Indelningskommitténs förslag om bildande av tre nya län varav ett Norrlands län. Om så ändå blir fallet förordar Länsstyrelsen i Västerbotten Umeå som den givna residensstaden i ett Norrlands län. För detta talar en rad omständigheter:

1. Umeå är den enda rimliga residensstaden om man verkligen vill se en utveckling och tillväxt i norr. Umeå är den stad i norra Sverige som haft starkast utveckling under en påfallande lång tid. Man har förmått att växla från att vara en stad helt beroende av regionens råvaror till att idag förutom råvarorna ha ett påfallande stort socialt och kulturellt kapital vilket är avgörande för stadens fortsatta utveckling.
2. Ska Norrland ha en möjlighet att hävda sig i konkurrensen från de tre storstadsregionerna så behövs det ett starkt tillväxtcentrum, och en stad med ett brett och rikt utbud vad gäller skola, arbete och fritid som kan ta nästa utvecklingskliv för att bli Sveriges fjärde tillväxtzon. Umeå har i dag 121 000 invånare att jämföra med Härnösands 25 000, Östersunds 61 000 och Luleås 76 000 invånare. Genom att bygga vidare på den ort som redan har den högsta tillväxtkraften kan vi ha en chans att hävda oss. Splittrar vi kraften på flera orter, vilket ligger i "farans riktning", så kommer vi inte att kunna erbjuda en arbetsmarknad med tillräcklig mångfald, ej heller med storstadens attraktionskraft.

3. Geografiskt ligger Umeå väl centrerat längs kusten i det tänkta nya Norrlandslänet och kommunikationerna är jämförelsevis goda, i synnerhet om en Norrbotnia-bana kan realiseras inom rimlig tid. Detta ger de bästa förutsättningar för samverkan i det nya Norrland, även om dagmöten kommer att behöva hållas på Arlanda konferens.
4. Umeå har det enda fullbreddsuniversitetet i Sverige norr om Uppsala. Vid Umeå universitet utbildas samtliga de yrkeskategorier som behövs vid en länsstyrelse, med undantag för veterinärer som endast utbildas vid SLU i Uppsala. Detta är enligt länsstyrelsen Västerbotten ett mycket tungt vägande argument.

Detta yttrande har fastställts av landshövding Magdalena Andersson efter fördragning av länsrådet Lars Lustig. Chefsgruppen har varit delaktig i beredningen.

Magdalena Andersson

Lars Lustig